

RECHTSPRAAK EUROPA

NIEUWSBRIEF VAN HET GERECHTSHOF AMSTERDAM no. 3
(maart 2012)



IN ÉÉN [KLIK](#) VERBONDEN MET EUROPA

Deze nieuwsbrief is een uitgave van de gerechtscoördinator Europees recht (GCE) van het gerechtshof Amsterdam. U ontvangt deze nieuwsbrief omdat u hebt aangegeven deze te willen ontvangen of omdat iemand deze nieuwsbrief heeft doorgestuurd aan u.

De nieuwsbrief bevat een overzicht over de maand februari 2012 van de rechtspraak van het Gerecht en het Hof van Justitie van de EU (arresten en conclusies) en van het Europees Hof voor de rechten van de mens.

De redactie stelt zo zorgvuldig mogelijk de gegevens voor deze nieuwsbrief samen. Zij aanvaardt echter geen aansprakelijkheid voor eventuele foutieve informatie noch voor het gebruik van deze informatie en eventuele nadelige gevolgen daarvan.

Kernredactie: [Marc de Werd](#) (GCE) en [Roel Andrea](#) (redactiesecretaris).

Copyright © 2012 MdW/gerechtshof Amsterdam – Verdere verspreiding voor niet-commercieel gebruik toegestaan mits met bronvermelding. Alle rechten overigens voorbehouden.



Volg rechtspraak EUROPA op twitter: [@rechtspraakEU](#)



INHOUDSOPGAVE

1. GAY HATE SPEECH ROND HET SCHOOLPLEIN (REDACTIONEEL)

2. RECHTSPRAAK GERECHT EN HOF VAN JUSTITIE EUROPESE UNIE

- CONSUMENTEN
- FISCALE BEPALINGEN
- HANDELSPOLITIEK
- INTELLECTUELE EIGENDOM
- MEDEDINGING
- MILIEU
- ONDERWIJS
- OPENBAARHEID
- SOCIALE ZEKERHEID VAN MIGRERENDE WERKNEMERS
- STEUNMAATREGELEN VAN DE STATEN
- VERVOER
- VRIJ VERKEER VAN PERSONEN
- VRIJ VERRICHTEN VAN DIENSTEN

3. RECHTSPRAAK EUROPEES HOF VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS

- RECHT OP LEVEN (ART. 2)
- VERBOD VAN FOLTERING (ART. 3)
- RECHT OP VRIJHEID EN VEILIGHEID (ART. 5)
- RECHT OP EEN EERLIJK PROCES (ART. 6)
- FAMILIELEVEN/PRIVACY (ART. 8)
- VRIJHEID VAN MENINGSUITING (ART. 10)
- RECHT OP EEN DAADWERKELIJK RECHTSMIDDEL (ART. 13)
- EIGENDOMSRECHT (ART. 1 EP)

GAY HATE SPEECH ROND HET SCHOOLPLEIN



NAAR AANLEIDING VAN HET ARREST VEJDELAND t. ZWEDEN

Is it legal to teach gay hate speech in schools? Die vraag stelt Adam Wagner naar aanleiding van de ophef die in het Verenigd Koninkrijk is ontstaan over een brochure die op Rooms-katholieke scholen wordt verspreid. In het boekje “Pure Manhood: How to become the man God wants you to be”, wordt kinderen geleerd dat homosexualiteit voortkomt uit sexueel misbruik en een ongezonde verhouding van jongens tot hun vader.

Weinig Britten blijken ervan gediend, maar de Amerikaanse uitgever is erg enthousiast: ‘Pure Manhood will be a priceless gift to both the young men who read it and to their future families.’ Intussen beweegt het debat in het VK over homofoob lesmateriaal zich tussen het verbod op discriminatie enerzijds en anderzijds het recht op godsdienstvrijheid.

In Zweden werd soortgelijk foldermateriaal ongevraagd op een middelbare school in de *lockers* achtergelaten. Zo konden opgroeiende kinderen in de pauze lezen dat homosexualiteit een ‘vernietigend effect op de samenleving’ heeft, leidt tot HIV en AIDS en dat de ‘homo-lobby’ er op uit is om pedofilie ‘goed te praten’. De folderaars werden vervolgd en veroordeeld tot – voorwaardelijke – gevangenisstraffen en boetes.

Die kwestie leidde afgelopen maand tot het arrest Vejdeland t. Zweden. Maar de strafrechtelijke veroordeling van de verspreiders van deze folders was niet in strijd met hun recht op vrije meningsuiting. Dat oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens op 9 februari jl.

Weinig verrassend is dat het EHRM de Zweedse veroordeling van de klagers beschouwt als een ‘inmenging’ op hun recht van vrije meningsuiting, en dat het Hof voor die inmenging een legitiem doel ziet. Waar het om draaide was of voor die veroordeling in de context van het geval wel een ‘pressing social need’ bestond. Ja, oordeelde het Hof. Het betrof immers onnodig kwetsend materiaal dat door de klagers, die niet bevoegd waren de scholen te betreden, werd verspreid onder kinderen op een kwetsbare leeftijd. De veroordeling was bovendien niet disproportioneel omdat de klagers geen *onvoorwaardelijke* gevangenisstraf werd opgelegd.

Het is niet moeilijk om de uitkomst van de zaak-Vejdeland sympathiek te vinden. Maar voor rechters die – achteraf of vóóraf - over een controversiële publicatie (of aangekondigde demonstratie) moeten oordelen, speelt iets anders. Bijvoorbeeld wat het maatschappelijke effect is van hun beslissing.

Repressie – zeker van persoonlijke opvattingen - heeft al snel een *chilling effect* op de uitoefening van een grondrecht en leidt er vaak toe dat onvrede ondergronds gaat. De Britse en Zweedse publicaties hebben tenminste als voordeel dat ze de aandacht op zich vestigen.

Nieuwsbrief van het gerechtshof Amsterdam no. 3 (maart 2012)

Zo ontstaat een publiek debat en kan iets worden ondernomen. Bijvoorbeeld – zoals in Vejdeland – met een strafzaak. Of – veel genuanceerder – door lessen op school over seksualiteit en diversiteit verplicht te stellen. Dat – Nederlandse - voornemen stuit trouwens evenzeer op kritiek. Waarom mogen leerkrachten wél en actievoerders níet uitleggen hoe het leven in elkaar steekt? Hierover wordt op sociale media nu druk – en niet al te fijnzinnig – gediscussieerd.

Wie het arrest-Vejdeland leest – in het bijzonder de *concurring opinions* – ziet dat over dit probleem door de Straatsburgse rechters lang gearzeld is. Terecht, want zoals de Hongaarse rechter in het Hof, András Sajó, (oorspronkelijk in het Frans) al eens opmerkte:

“Content regulation and content-based restrictions on speech are based on the assumption that certain expressions go “against the spirit” of the Convention. But “spirits” do not offer clear standards and are open to abuse. Humans, including judges, are inclined to label positions with which they disagree as palpably unacceptable and therefore beyond the realm of protected expression. However, it is precisely where we face ideas that we abhor or despise that we have to be most careful in our judgment, as our personal convictions can influence our ideas about what is actually dangerous.”

Persoonlijke verontwaardiging is een slecht criterium voor rechters die over *hate speech* moeten oordelen. Andermans mening mag in een rechtsstaat best een beetje pijn doen.

[Terug naar INHOUDSOPGAVE](#)

2. RECHTSPRAAK GERECHT EN HOF VAN JUSTITIE EUROPESE UNIE

RECHTSPRAAK



LUXEMBURG

CONSUMENTEN

ARREST – 16 februari 2012 – Zaak C-134/11 – Blödel-Pawlik – persbericht – arrest – commentaar - signalering

De bescherming van reizigers tegen het risico van insolventie van de reisorganisator geldt ook ingeval de insolventie te wijten is aan diens frauduleus gedrag. De verplichting van de reisorganisator om over voldoende garanties te beschikken om in geval van insolventie de terugbetaling van de voor de reis betaalde prijs en de repatriëring van de consument te verzekeren, geldt ongeacht de oorzaken van de insolventie

Richtlijn 90/314/EEG – Pakketreizen, vakantiepakketten en rondreis pakketten – Artikel 7 – Bescherming tegen risico voor insolventie of faillissement van organisator van pakketreis – Werkingssfeer – Insolventie van organisator wegens bedrieglijk gebruik van door consument betaalde bedragen

De heer Blödel-Pawlik boekte in 2009 een pakketreis bij een touroperator. Deze touroperator was verzekerd in geval van faillissement. Voor aanvang van de reis liet de touroperator weten faillissement aan te moeten vragen. De rekeningen van de touroperator waren grotendeels leeggemaakt door contante geldopnemingen en de bestuurder van de touroperator is momenteel voortvluchtig. In geschil is of het unierecht consumenten ook beschermt in geval van bedrog, namelijk wanneer de touroperator op geen enkel ogenblik van plan was om de geboekte reis uit te voeren.

&

CONCLUSIE – 14 februari 2012 – Zaak C-618/10 – Banco Español de Crédito – conclusie - signalering

Consumentenbescherming – Richtlijn 93/13/EEG – Artikel 6, lid 1 – Consumentenkrediet – Rentevoet bij betalingsachterstand – Oneerlijke bedingen – Nationaal burgerlijk procesrecht – Betalingsbevelprocedure – Bevoegdheid van de nationale rechter om zich in een nationale betalingsbevelprocedure ambtshalve ab limine litis uit te spreken over de nietigheid en wijziging van een beding over moratoire rente in een consumentenkredietovereenkomst – Verordening (EG) nr. 1896/2006 – Europese betalingsbevelprocedure – Richtlijn 2008/48/EG – Artikel 30 – Temporele werkingssfeer – Richtlijn 87/102/EEG – Artikelen 6 en 7 – Materiële werkingssfeer – Procedurele autonomie van de lidstaten

A-G: Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten moet aldus worden uitgelegd dat zij de nationale rechter niet de verplichting oplegt om in een nationale betalingsbevelprocedure ambtshalve ab limine litis te beslissen over de nietigheid van een

beding over moratoire rente in een consumentenkredietovereenkomst, voor zover naar nationaal procesrecht het mogelijk oneerlijke karakter van dit beding kan worden getoetst in een door een rechtsmiddel van de schuldenaar in te leiden contentieuze procedure in het kader waarvan de nationale rechter in staat wordt gesteld zich de feitelijke en juridische gegevens te verschaffen die hij voor deze toetsing nodig heeft.

Terug naar [INHOUDSOPGAVE](#)

FISCALE BEPALINGEN

ARREST – 16 februari 2012 – Zaak C-372/10 – Pak-Holdco – arrest

Fiscale bepalingen – Indirecte belastingen op bijeenbrengen van kapitaal – Kapitaalrecht geheven van kapitaalvennootschappen – Verplichting voor lidstaat om rekening te houden met richtlijnen die niet meer in werking waren op datum van toetreding van deze staat – Uitsluiting van heffingsgrondslag van eigen vermogensbestanddelen van kapitaalvennootschap die voor kapitaalsvermeerdering worden aangewend en reeds met kapitaalrecht werden belast

Hof: In het geval van een staat, zoals de Republiek Polen, die met ingang van 1 mei 2004 is toegetreden tot de Europese Unie, moet artikel 7, lid 1, van richtlijn 69/335/EEG van de Raad van 17 juli 1969 betreffende de indirecte belasting op het bijeenbrengen van kapitaal, zoals gewijzigd bij richtlijn 85/303/EEG van de Raad van 10 juni 1985, bij gebreke van uitzonderingsbepalingen in de akte van toetreding van deze staat tot de Europese Unie of in een andere handeling van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat de daarin voorziene verplichte vrijstelling alleen geldt voor de verrichtingen die binnen de werkingssfeer van deze richtlijn, zoals gewijzigd, vallen en die op 1 juli 1984 in deze staat waren vrijgesteld van het kapitaalrecht of aan dit recht waren onderworpen tegen een verlaagd tarief van ten hoogste 0,50 %.

Artikel 5, lid 3, eerste streepje, van richtlijn 69/335, volgens hetwelk „het bedrag van de aan de kapitaalvennootschap toebehorende vermogensbestanddelen die worden aangewend voor de vermeerdering van het vennootschappelijk kapitaal en reeds met het kapitaalrecht werden belast” niet in de heffingsgrondslag is begrepen, moet aldus worden uitgelegd dat het geldt ongeacht of het gaat om vermogensbestanddelen van de vennootschap waarvan het vennootschappelijk kapitaal is vermeerderd, dan wel om aan een andere vennootschap toebehorende vermogensbestanddelen waarmee dit kapitaal is vermeerderd.

&

ARREST – 16 februari 2012 – Zaak C-594/10 – Van Laarhoven – **Nederlandse zaak – arrest**

Volgens het Hof verzetten de EU-regels zich tegen een regeling zoals de Nederlandse indien niet op proportionele wijze rekening wordt gehouden met de daadwerkelijke omvang van het privégebruik. Het is aan de nationale rechter om, zoveel mogelijk in het licht van het Unierecht, te bepalen of de gehanteerde methode in de Nederlandse wetgeving evenredig is.

Zesde btw-richtlijn – Recht op aftrek van voorbelasting – Beperking – Gebruik van voor onderneming bestemd roerend goed voor privédoeleinden van belastingplichtige – Fiscale behandeling van privégebruik van goed dat tot ondernemingsvermogen behoort

&

ARREST – 16 februari 2012 – Zaak C-25/11 – Varzim Sol – arrest

Fiscale bepalingen – Zesde btw-richtlijn – Aftrek van voorbelasting – Artikelen 17, leden 2 en 5, en 19 – „Subsidies” waarvan gebruik wordt gemaakt om goederen en diensten aan te kopen – Beperking van recht op aftrek

Hof: De artikelen 17, leden 2 en 5, en 19 van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting – Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag, moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat wanneer een lidstaat gemengd belastingplichtigen toestaat de in deze bepalingen bedoelde aftrek toe te passen volgens het gebruik van de goederen en diensten of van een deel daarvan, deze lidstaat bij de berekening van het aftrekbare bedrag in de sectoren waarin dergelijke belastingplichtigen uitsluitend belastbare handelingen verrichten, niet-belastbare „subsidies” opneemt in de noemer van de breuk die dient ter bepaling van het pro rata van de aftrek.

ARREST – 16 februari 2012 – Zaak C-118/11 – EON ASET MENIDJMUNT – arrest

Btw – Richtlijn 2006/112/EG – Artikelen 168 en 176 – Recht op aftrek – Voorwaarde inzake gebruik van goederen en diensten voor belaste handelingen – Ontstaan van recht op aftrek – Huurovereenkomst voor motorvoertuig – Leaseovereenkomst – Voertuig gebruikt door werkgever voor vervoer om niet van werknemer tussen diens woning en diens plaats van tewerkstelling

Hof: Artikel 168, sub a, van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, moet in die zin worden uitgelegd

– dat een gehuurd motorvoertuig wordt geacht te zijn gebruikt voor de belaste handelingen van de belastingplichtige indien er een rechtstreeks en onmiddellijk verband bestaat tussen het gebruik van het voertuig en de economische activiteit van de belastingplichtige, dat het recht op aftrek ontstaat bij het verstrijken van de periode waarop elk van deze betalingen betrekking heeft, en dat het bestaan van een dergelijk verband bij het verstrijken van die periode in aanmerking moet worden genomen;

– dat een op grond van een leaseovereenkomst gehuurd motorvoertuig dat wordt gekwalificeerd als een investeringsgoed, wordt geacht te zijn gebruikt voor belaste handelingen indien het is verkregen door een als zodanig handelende belastingplichtige die het in zijn geheel bestemd voor zijn bedrijfsvermogen, waarbij de voorbelasting volledig en onmiddellijk aftrekbaar is en elk gebruik van dat goed voor privédoeleinden van de belastingplichtige of van zijn personeel of voor andere dan bedrijfsdoeleinden, wordt gelijkgesteld met een dienst verricht onder bezwarende titel.

De artikelen 168 en 176 van richtlijn 2006/112 moeten in die zin worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die voorziet in uitsluiting van het recht op aftrek voor goederen en diensten die zijn bestemd voor leveringen om niet of voor andere activiteiten dan de economische activiteit van de belastingplichtige, mits de als investeringsgoederen gekwalificeerde goederen niet zijn bestemd voor het bedrijfsvermogen.

&

ARREST – 10 februari 2012 – Zaak T-32/11 – Verenigde Douaneagenten / Commissie – **Nederlandse zaak – arrest**

Douane-unie – Invoer van ruwe rietsuiker uit Nederlandse Antillen – Navordering van invoerrechten – Verzoek om kwijtschelding van invoerrechten – Artikel 220, lid 2, sub b, en artikel 239 van verordening (EEG) nr. 2913/92 – Schending van wezenlijke vormvoorschriften

Gerecht: Besluit C(2010) 6754 definitief van de Commissie van 1 oktober 2010, voor zover hierbij is vastgesteld dat de kwijtschelding van een bedrag aan invoerrechten van 531.985,59 EUR op grond van artikel 239 van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek, niet gerechtvaardigd is, wordt nietig verklaard.

Terug naar [INHOUDSOPGAVE](#)

HANDELSPOLITIEK

ARREST – 16 februari 2012 – Gevoegde zaken C-191/09 P en C-200/09 P – Raad / Interpipe Niko Tube en Interpipe NTRP en Commissie / Interpipe Niko Tube en Interpipe NTRP – arrest

Hogere voorzieningen – Antidumpingrechten – Verordening (EG) nr. 954/2006 – Invoer van bepaalde naadloze buizen en pijpen, van ijzer of van staal, uit Kroatië, Oekraïne, Roemenië en Rusland – Verordening (EG) nr. 384/96 – Artikelen 2, lid 10, sub i, 3, leden 2, 3 en 5 tot en met 7, 18, lid 3, en 19, lid 3 – Vaststelling van normale waarde en van schade – Begrip ‘één enkele economische eenheid’ – Rechten van verdediging – Ontoereikende motivering

Niko Tube en NTRP zijn twee Oekraïense vennootschappen die naadloze buizen en pijpen produceren. In 2006 heeft de Raad hun een antidumpingrecht van 25,1 % opgelegd. De betrokken ondernemingen hebben beroep ingesteld bij het Gerecht van de Europese Unie, dat hen op enkele punten in het gelijk heeft gesteld. De Commissie en de Raad zijn in hoger beroep gegaan bij het Hof van Justitie.

ARREST – 2 februari 2012 – Zaak C-249/10 P – Brosmann Footwear (HK) e.a. / Raad – arrest

Hogere voorziening – Dumping – Verordening (EG) nr. 1472/2006 – Invoer van schoeisel met bovendeel van leder uit China en Vietnam – Verordening (EG) nr. 384/96 – Artikelen 2, lid 7, 9, lid 5, en 17, lid 3 – Behandeling als marktgerichte onderneming – Individuele behandeling – Steekproeftrekking

Hof: het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 4 maart 2010, Brosmann Footwear (HK) e.a./Raad, wordt vernietigd. Verordening (EG) nr. 1472/2006 van de Raad van 5 oktober 2006 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op schoeisel met bovendeel van leder uit de Volksrepubliek China en Vietnam, wordt nietig verklaard, voor zover deze verordening betrekking heeft op Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd en Risen Footwear (HK) Co. Ltd.

Commentaar naar aanleiding van dit arrest: "This decision is particularly noteworthy because it interprets the present EU legislation as obliging the Commission to examine all MET claims in a given investigation, claims which when granted often result in a lower level of anti-dumping duties (as was the case for the footwear duties under consideration)." [Crowell Moring](#)

[Terug naar INHOUDSOPGAVE](#)

INTELLECTUELE EIGENDOM

CONCLUSIE – 16 februari 2012 – Zaak C-523/09 – Wintersteiger – conclusie

Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Rechterlijke bevoegdheid – Verordening (EG) nr. 44/2001 – Inbreuk op merkrechten ten gevolge van inschrijving door concurrent van teken dat gelijk is aan merk bij internet zoekprovider – Inschrijving van een AdWord – Nationale bescherming van merk in andere lidstaat dan deze van de inschrijving van de AdWord – Bepaling van plaats waar schadebrengende feit zich heeft voorgedaan of zich kan voordoen.

&

ARREST – 16 februari 2012 – Zaak C-360/10 – SABAM – persbericht – arrest – commentaar 1 – commentaar 2 – commentaar 3 – commentaar 4 – commentaar 5

De exploitant van een sociaalnetwerksite kan niet worden verplicht voor al zijn gebruikers een algemeen filtersysteem te installeren om te voorkomen dat muziek- en audiovisuele werken onrechtmatig worden gebruikt. Die verplichting zou in strijd zijn met het verbod om aan een dergelijke dienstverlener een algemene toezichtverplichting op te leggen alsook met het vereiste dat een juist evenwicht wordt verzekerd tussen enerzijds de bescherming van het auteursrecht en anderzijds de vrijheid van ondernemerschap, het recht op bescherming van persoonsgegevens en de vrijheid kennis te nemen en te geven van informatie

Informatiemaatschappij – Auteursrecht – Internet – Hostingdienstverlener – Verwerking van op sociaalnetwerksite opgeslagen informatie – Installatie van systeem dat deze informatie filtert ter voorkoming dat met beschikbaarstelling van bestanden inbreuk wordt gemaakt op auteursrechten – Geen algemene verplichting tot toezicht op opgeslagen informatie

Sabam is een vennootschap voor het beheer van auteursrechten. Zij beheert de rechten van onder meer Belgische auteurs, componisten en uitgevers van muziekwerken en audiovisuele werken. Netlog beheert een sociaal netwerk, waar elke gebruiker via een eigen profiel kan communiceren met andere gebruikers en ook bestanden kan delen (muziek, film, enz). Volgens Sabam wordt daarbij inbreuk op de auteursrechten gemaakt. De nationale rechter vraagt of hij Netlog er eventueel toe mag verplichten een filtersysteem in te voeren om illegale uitwisseling van bestanden te voorkomen.

Commentaar naar aanleiding van dit arrest: "The ECJ ruling is the latest act in the long-running worldwide saga on the policing of online piracy. In the last fortnight there

Nieuwsbrief van het gerechtshof Amsterdam no. 3 (maart 2012)

have been mounting protests against the controversial Acta treaty, an attempt to establish global rules for policing counterfeit trade online." - [Benjamin Fox](#)

ARREST – 16 februari 2012 – Zaak C-488/10 – Celaya Emparanza y Galdos International – arrest – commentaar

Verordening (EG) nr. 6/2002 – Artikel 19, lid 1 – Gemeenschapsmodellen – Inbreuk of dreigende inbreuk – Begrip 'derde'

Hof: Artikel 19, lid 1, van verordening (EG) nr. 6/2002 van de Raad van 12 december 2001 betreffende gemeenschapsmodellen moet aldus worden uitgelegd dat, in een procedure wegens inbreuk op het aan een ingeschreven gemeenschapsmodel verbonden uitsluitende recht, het recht om derden te beletten dat model te gebruiken zich uitstrekt tot iedere derde die een model gebruikt dat bij de geïnformeerde gebruiker geen andere algemene indruk wekt, daaronder begrepen de derde houder van een later ingeschreven gemeenschapsmodel. Voor het antwoord op de eerste vraag maken de intentie en het gedrag van de derde geen verschil.

&

CONCLUSIE – 16 februari 2012 – Zaak C-100/11 – Rubinstein en L'Oréal / BHIM – conclusie

Hogere voorziening – Gemeenschapsmerk – Bekend merk in zin van artikel 8, lid 5, van verordening nr. 40/94 – Voorwaarden voor bescherming – Nietigheidsprocedure – Regel 38 van verordening nr. 2868/95 – Verplichting om stukken ter onderbouwing van vordering tot nietigverklaring in processtaal in te dienen – Beslissingen van kamers van beroep van BHIM – Rechterlijk toezicht (artikel 63 van verordening nr. 40/94) – Motiveringsplicht (artikel 73 van verordening nr. 40/94)

&

ARREST – 14 februari 2012 – Zaak T-33/11 – Peeters Landbouwmachines / OHMI - Fors MW (BIGAB) – arrest

Gemeenschapsmerk – Nietigheidsprocedure – Gemeenschapswoordmerk BIGAB – Absolute weigeringsgrond – Geen kwade trouw – Artikel 52, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 207/2009

&

ARREST – 9 februari 2012 – Zaak C-277/10 – Luksan – arrest - commentaar

Prejudiciële verwijzing – Harmonisatie van wetgevingen – Intellectuele eigendom – Auteursrecht en naburige rechten – Richtlijnen 93/83/EEG, 2001/29/EG, 2006/115/EG en 2006/116/EG – Contractuele verdeling van exploitatierechten van cinematografisch werk tussen hoofdregisseur en producent – Nationale regeling volgens welke deze rechten uitsluitend en van rechtswege aan filmproducent toekomen – Mogelijkheid om bij overeenkomst tussen partijen van deze regel af te wijken – Latere vergoedingsrechten

&

ARREST – 7 februari 2012 – Zaak T-424/10 – Dosenbach-Ochsner / OHMI - Sisma (Représentation d'éléphants dans un rectangle) – arrest

Gemeenschapsmerk – Nietigheidsprocedure – Gemeenschapsbeeldmerk dat olifanten in rechthoek weergeeft – Ouder internationaal en ouder nationaal beeldmerk die olifant weergeven en ouder nationaal woordmerk elefanten – Relatieve weigeringsgrond – Verwarringsgevaar – Overeenstemmende tekens – Artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 207/2009 – Onderscheidend vermogen van oudere merken

ARREST – 1 februari 2012 – Zaak T-291/09 – Carrolls / OHMI - Gambettola (Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL) – arrest

Gemeenschapsmerk – Nietigheidsprocedure – Gemeenschapsbeeldmerk Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL – Absolute weigeringsgrond – Ontbreken van kwade trouw – Artikel 52, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 207/2009

Terug naar [INHOUDSOPGAVE](#)

MEDEDINGING

ARREST – 14 februari 2012 – Zaak C-17/10 – Toshiba Corporation e.a. - **Grote Kamer – persbericht – arrest**

Mededinging – Mededingingsregeling op grondgebied van lidstaat die aanvang heeft genomen vóór toetreding van deze staat tot Europese Unie – Internationaal kartel met gevolgen voor grondgebied van Unie en Europese Economische Ruimte – Artikel 81 EG en artikel 53 van de EER-Overeenkomst – Vervolging en bestraffing van inbreuk voor periode vóór en na toetreding – Geldboeten – Afbakening van bevoegdheden van Commissie en nationale mededingingsautoriteiten – Oplegging van geldboeten door Commissie en nationale mededingingsautoriteit – Ne bis in idem-beginsel – Verordening (EG) nr. 1/2003 – Artikelen 3, lid 1, en 11, lid 6 – Gevolgen van toetreding van nieuwe lidstaat tot Unie

Op 24 januari 2007 heeft de Commissie een aantal ondernemingen, waaronder Toshiba, Mitsubishi en Siemens, beboet wegens een kartel op de markt voor gasgeïsoleerd schakelmateriaal. Ook de Tsjechische mededingingsautoriteit heeft in het kader van dit kartel enkele geldboetes opgelegd. De betrokken ondernemingen zijn hiertegen in het geweer gekomen en hebben beroep ingesteld bij de Tsjechische nationale rechter. Deze stelt enkele vragen over de mogelijkheid voor de Commissie zowel als de Tsjechische mededingingsautoriteit om een boete op te leggen voor dezelfde overtreding.

Hof (Grote kamer): Artikel 81 EG en artikel 3, lid 1, van verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag moeten aldus worden uitgelegd dat zij in het kader van een procedure die na 1 mei 2004 is ingeleid, niet van toepassing zijn op een mededingingsregeling die gedurende bepaalde periodes vóór 1 mei 2004 gevolgen heeft gehad op het grondgebied van een op die datum tot de Europese Unie toegetreden lidstaat.

Wanneer de Commissie op grond van hoofdstuk III van verordening nr. 1/2003 een kartelprocedure inleidt, verliest de mededingingsautoriteit van de betrokken lidstaat niet op grond van artikel 11, lid 6, van verordening nr. 1/2003, gelezen in samenhang met artikel 3, lid 1, van deze verordening, de bevoegdheid om krachtens het nationale mededingingsrecht een sanctie op te leggen wegens de mededingingsversturende gevolgen die de betrokken mededingingsregeling gedurende bepaalde periodes vóór de toetreding van deze lidstaat tot de Europese Unie op het grondgebied van deze lidstaat heeft gehad.

Het ne bis in idem-beginsel staat niet eraan in de weg dat de nationale mededingingsautoriteit van de betrokken lidstaat aan de ondernemingen die aan een mededingingsregeling hebben deelgenomen, geldboeten oplegt ter bestraffing van de gevolgen die deze mededingingsregeling vóór de toetreding van deze lidstaat tot de Europese Unie op het grondgebied van deze lidstaat heeft gehad, wanneer de geldboeten die de Europese Commissie aan de leden van het kartel heeft opgelegd bij een beschikking die vóór de vaststelling van de beschikking van deze nationale mededingingsautoriteit is gegeven, niet tot doel hadden deze gevolgen te bestraffen.

&

CONCLUSIE – 2 februari 2012 – Zaak C-549/10 P – Tomra Systems e.a. / Commissie – conclusie

Hogere voorziening – Mededinging – Misbruik van machtspositie – Markt van apparaten voor inzamelen van gebruikte drankverpakkingen – Exclusiviteitsovereenkomsten, afnameverplichtingen en getrouwheidskortingen die deel uitmaken van strategie die erop gericht is concurrenten uit markt te dringen

Terug naar [INHOUDSOPGAVE](#)

MILIEU

ARREST - In zaak C-41/11 – Grote Kamer - Inter-Environnement Wallonie ASBL, Terre wallonne ASBL t. Waals Gewest - arrest

Milieubeschermtng – Richtlijn 2001/42/EG – Artikelen 2 en 3 – Milieueffectbeoordeling van bepaalde plannen en programma's – Bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen – Plan of programma – Geen voorafgaande milieubeoordeling – Nietigverklaring van plan of programma – Mogelijkheid om gevolgen van plan of programma te handhaven – Voorwaarden

De Belgische Raad van State vraagt het Hof of hij een nationale regel, die inhoudelijk strookt met Europese regels, maar op procedurevlak in strijd is met EU-recht, tijdelijk mag laten voortbestaan, zodat een nieuwe regel kan worden vastgesteld en de continuïteit van het milieubeleid wordt verzekerd.

Hof: Wanneer bij een nationale rechterlijke instantie op basis van haar nationale recht beroep wordt ingesteld tot nietigverklaring van een nationale handeling die een „plan” of „programma” is in de zin van richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's, en deze instantie constateert dat een dergelijk „plan” of „programma” is vastgesteld zonder inachtneming van de in deze richtlijn neergelegde verplichting om vooraf een milieubeoordeling uit te voeren, dient zij alle in haar nationale recht beschikbare algemene en bijzondere maatregelen te treffen om het verzuim van een dergelijke beoordeling te herstellen, met inbegrip van de eventuele opschorting of nietigverklaring van het bestreden „plan” of „programma”.

&

ARREST – 16 februari 2012 – Zaak C-182/10 – Solvay e.a. – arrest

Milieueffectbeoordeling van projecten – begrip ‚wet’ – waarde en draagwijdte van preciseringen in toepassingsgids met betrekking tot verdrag van Aarhus – vergunning van project zonder passende milieueffectbeoordeling – toegang tot rechter inzake milieuaangelegenheden – omvang van recht om beroep in te stellen – habitatrichtlijn – plan of project dat natuurlijke kenmerken van gebied aantast – dwingende reden van groot openbaar belang

In het Waalse gewest is een bijzondere procedure ingevoerd in verband met milieuvergunningen en stedenbouwkundige vergunningen waarvoor "dringende redenen van algemeen belang zijn aangetoond". Het gaat daarbij concreet onder meer over infrastructuren en onthaalgebouwen van de gewestelijke luchthavens Luik-Bierset en Charleroi-Brussels south en werken op het grondgebied van het Waalse gewest in verband met het gen (gewestelijk expresnet). Het Belgische grondwettelijk hof legt vragen voor over de verenigbaarheid van deze procedure met de Europese regels (richtlijn inzake milieueffectbeoordeling) en de conventie van Aarhus.

Commentaar naar aanleiding van dit arrest: "Short point – why do the posh offices of some company (say, a multinational whom the Walloons wanted to lure into their territories) have to be there, rather than in some place that does not threaten a habitat? Question unanswered – and unanswerable, one would have thought. There has to be a possible alternative to an office; it is hardly like some public infrastructure project that may to be in a particular place – think of a new railway to, say, Manchester, where there are only so many routes where the track can go." - [David Hart](#)

ARREST – 14 februari 2012 – Zaak C-204/09 – Flachglas Torgau (Grote Kamer) – persbericht – arrest

Prejudiciële verwijzing – Verdrag van Aarhus – Richtlijn 2003/4/EG – Toegang tot milieu-informatie – Organen of instellingen die in wetgevende hoedanigheid optreden – Vertrouwelijk karakter van handelingen van overheidsinstanties – Vereiste dat vertrouwelijkheid bij wet is voorzien

Flachglas Torgau is een Duitse glasproducent die deelneemt aan de handel in broeikasgasemissierechten. In dat kader heeft Flachglas Torgau de Duitse overheid verzocht om informatie met betrekking tot een wet inzake de toewijzing van broeikasgasemissierechten in de periode 2005-2007. Het ministerie heeft dit verzoek afgewezen. Flachglas Torgau heeft de weigering aangevochten bij de Duitse rechter. Deze vraagt of wetgevende autoriteiten mogen worden uitgezonderd van de verplichting om milieu-informatie openbaar te maken.

[Terug naar INHOUDSOPGAVE](#)

ONDERWIJS

ARREST – 2 februari 2012 – Zaak C-545/09 – Commissie / Verenigd Koninkrijk – arrest

Verdrag houdende statuut van Europese scholen – Uitlegging en toepassing van artikelen 12, punt 4, sub a, en 25, punt 1 – Rechten van gedetacheerde leerkrachten op dezelfde doorgroeimogelijkheden met betrekking tot loopbaan en salaris als hun collega's in thuisland van herkomst – Uitsluiting van bepaalde door Verenigd Koninkrijk bij de Europese scholen gedetacheerde leerkrachten van toegang tot hogere salarisschalen en tot en andere toeslagen die worden toegekend aan collega's in land van herkomst – Onverenigbaarheid met artikelen 12, punt 4, sub a, en 25, punt 1

[Terug naar INHOUDSOPGAVE](#)

OPENBAARHEID

ARREST – 14 februari 2012 – Zaak T-59/09 – Duitsland/Commissie – arrest

Toegang tot documenten – Verordening (EG) nr. 1049/2001 – Documenten betreffende afgesloten niet-nakomingsprocedure – Van lidstaat afkomstige documenten – Verlening van toegang – Voorafgaande toestemming van lidstaat

[Terug naar INHOUDSOPGAVE](#)

SOCIALE ZEKERHEID VAN MIGRERENDE WERKNEMERS

CONCLUSIE – 16 februari 2012 – Gevoegde zaken C-611/10 en C-612/10 – Hudzinski en Wawrzyniak – conclusie

Sociale zekerheid – Kinderbijslag – Artikelen 14, lid 1, sub a, en 14 bis, lid 1, sub a, van verordening (EEG) nr. 1408/71 – Tijdelijke arbeid in een andere lidstaat – Toepasselijke wetgeving – Recht van een andere lidstaat dan de bevoegde staat tot toekenning van kinderbijslag

[Terug naar INHOUDSOPGAVE](#)

STEUNMAATREGELEN VAN DE STATEN

ARREST 28 februari 2012 -- gevoegde zaken T-268/08 en T-281/08, Land Burgenland (Oostenrijk) en Republiek Oostenrijk tegen Europese Commissie - arrest

Staatssteun – Door Oostenrijkse autoriteiten in kader van privatisering van Bank Burgenland aan verzekeringsgroep Grazer Wechselseitige (GRAWE) verleende steun – Beschikking waarbij steun onverenigbaar met gemeenschappelijke markt wordt verklaard en terugvordering ervan wordt gelast – Criterium van particuliere investeerder in markteconomie – Toepassing bij optreden van staat als verkoper – Bepaling van marktprijs

ARREST – 14 februari 2012 – Gevoegde zaken T-115/09 en T-116/09 – Electrolux / Commissie Whirlpool Europe / Commissie – persbericht – arrest

Staatssteun – Door Franse Republiek aangemelde herstructureringssteun voor fabrikant van grote elektrische huishoudelijke apparaten – Beschikking waarbij steun onder voorwaarden verenigbaar met gemeenschappelijke markt wordt verklaard – Kennelijke beoordelingsfouten – Richtsnoeren voor reddings- en herstructureringssteun voor ondernemingen in moeilijkheden

Gerecht: Beschikking 2009/485/EG van de Commissie van 21 oktober 2008 betreffende de steunmaatregel C 44/07 (ex N 460/07) die Frankrijk voornemens is ten uitvoer te leggen ten gunste van de onderneming FagorBrandt, wordt nietig verklaard.

Terug naar [INHOUDSOPGAVE](#)

VERVOER

ARREST – 9 februari 2012 – Zaak C-210/10 – Urbán – arrest

Wegvervoer – Inbreuken op voorschriften inzake gebruik van tachograaf – Verplichting voor lidstaten om evenredige sancties vast te stellen – Forfaitaire geldboete – Evenredigheid van sanctie

Het Hof: Het evenredigheidsvereiste van artikel 19, leden 1 en 4, van verordening (EG) nr. 561/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer, tot wijziging van verordeningen (EEG) nr. 3821/85 en (EG) nr. 2135/98 van de Raad en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 3820/85 van de Raad, moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een sanctiestelsel als dat ingevoerd bij közúti áru fuvarozáshoz és személyszállításhoz kapcsolódó egyes rendelkezések megsértése esetén kiszabható bírságok összegéről szóló 57/2007. kormányrendelet van 31 maart 2007 (regeringsdecreet nr. 57/2007 houdende vaststelling van het bedrag van de mogelijke geldboeten bij schending van bepalingen inzake goederen- en passagiersvervoer over de weg), waarbij een forfaitaire geldboete wordt opgelegd voor elke inbreuk op de voorschriften inzake het gebruik van de registratiebladen van de artikelen 13 tot en met 16 van verordening (EEG) nr. 3821/85 van de Raad van 20 december 1985 betreffende het controleapparaat in het wegvervoer, zoals gewijzigd bij verordening nr. 561/2006, ongeacht de ernst van de inbreuk.

Het evenredigheidsvereiste van artikel 19, leden 1 en 4, van verordening nr. 561/2006 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een sanctiestelsel als dat ingevoerd bij regeringsdecreet nr. 57/2007 houdende vaststelling van het bedrag van de mogelijke geldboeten bij schending van bepalingen inzake goederen- en passagiersvervoer over de weg, dat voorziet in een objectieve aansprakelijkheid. Daarentegen moet het aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen de hoogte van de in dit stelsel voorziene sanctie.

Terug naar [INHOUDSOPGAVE](#)

VRIJ VERKEER VAN PERSONEN

CONCLUSIE – 16 februari 2012 – Zaak C-542/09 – Commissie / **Nederland – persbericht – conclusie**

Advocaat-generaal Sharpston acht de Nederlandse regel op grond waarvan studiefinanciering voor een opleiding in het buitenland enkel wordt toegekend aan studenten die drie van de laatste zes jaren in Nederland hebben gewoond, in strijd met het EU-recht betreffende het vrije verkeer van werknemers. Hoewel deze regel in beginsel zou kunnen worden gerechtvaardigd door de sociale doelstelling ervan, is Nederland er niet in geslaagd te bewijzen dat het woonplaatsvereiste een geschikt en evenredig middel ter verwezenlijking van die doelstelling is

Toegang tot onderwijs – Studiefinanciering voor hoger onderwijs in buitenland – Woonplaatsvereiste – ,3 uit 6-regel'

De Nederlandse wet bepaalt dat een student die zijn studiefinanciering mee wil nemen naar het buitenland, drie uit de laatste zes jaar in Nederland moet hebben gewoond. Deze eis geldt ongeacht de nationaliteit van de student. Volgens de Commissie is dit woonplaatsvereiste discriminatoir en schendt Nederland hiermee het Unierecht.

Terug naar [INHOUDSOPGAVE](#)

VRIJ VERRICHTEN VAN DIENSTEN

ARREST – 16 februari 2012 – Gevoegde zaken C-72/10 en C-77/10 – Costa en Cifone – persbericht – arrest

Een nationale regeling inzake kansspelen die een minimumafstand vereist tussen de verkooppunten van weddenschappen is strijdig met het Unierecht wanneer zij tot doel heeft de handelsposities van bestaande exploitanten van kansspelen te beschermen

Het Hof van Justitie onderzoekt de maatregelen die Italië heeft genomen om de uitsluiting van bepaalde exploitanten van kansspelen te verhelpen, nadat het Hof die in 2007 onrechtmatig had verklaard

Vrijheid van vestiging – Vrij verrichten van diensten – Kansspelen – Inzamelen van weddenschappen op sportevenementen – Vereiste van concessie – Gevolgen verbonden aan schending van Unierecht bij verlening van concessies – Verlening van 16 300 bijkomende concessies – Beginsel van gelijke behandeling en transparantieplichting – Rechtszekerheidsbeginsel – Bescherming van houders van eerdere concessies – Nationale regeling – Verplichte minimumafstanden tussen inzamelpunten van weddenschappen – Toelaatbaarheid – Grensoverschrijdende activiteiten vergelijkbaar met activiteiten waarvoor concessie wordt verleend – Verbod in nationale regeling – Toelaatbaarheid

[Terug naar INHOUDSOPGAVE](#)

3. RECHTSPRAAK EUROPEES HOF VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS

RECHTSPRAAK



STRAATSBURG

(Uitspraken over z.g. repeterende rechtsvragen, over de overschrijding van de redelijke termijn van art. 6 EVRM en zaken die eindigen in billijke genoegdoening blijven veelal buiten beschouwing. Uitspraken worden drie maanden na de uitspraakdatum definitief tenzij intern appel wordt ingesteld bij de Grote Kamer van het Hof.)

RECHT OP LEVEN (ART. 2)

ARREST – 28 februari 2012 – Kolyadenko e.a. t. Rusland - persbericht - arrest

Russische autoriteiten verantwoordelijk voor gevolgen van overstroming rivier Vladivostok in 2001

Waterreservoir – riskante industriële activiteiten - stadsontwikkeling – woningbouw in gevaarlijk gebied – onvoldoende maatregelen tegen overstromingen bescherming van levens en goederen

While the Court was prepared to accept that the evacuation of water had been unavoidable given the exceptional weather and the risk of dam breaking, it was not convinced that the flood could be explained only by the adverse meteorological conditions. The Pionerskoye reservoir was a massive man-made industrial facility and its operation fell undoubtedly into the category of dangerous industrial activities. It was clear from the submitted materials that the authorities had been aware that in case of heavy rain it might be necessary urgently to release water from the reservoir and that this might cause extensive flooding. Furthermore, although according to the expert report of January 2003 any urban development was prohibited in the area downstream of the reservoir without flood protection measures, the authorities had neither prevented that area from being inhabited nor had they taken effective measures to protect it from floods. While the Court had no temporal jurisdiction to assess construction in that area before 5 May 1998, when the Convention entered into force in respect of Russia, it was clear that the authorities failed to apply any town planning restrictions also after that date or to take the necessary steps to protect people living in the area. Although the poor state of the river channel and the problem of its proper maintenance had been brought to the authorities' attention two years or more before the flood of 2001, the recommended measures had not been properly implemented. Under the circumstances, the authorities could have reasonably been expected to show all possible diligence in alerting the residents of the risks. However, the applicants maintained that in the many years they had been living near the reservoir they had never been warned that they lived in a flood-prone area. Even after the flood of August 2001, the authorities had failed to take measures to clear the river channel. The Court concluded that the Russian Government had failed in its obligation to protect the relevant applicants' lives, in violation of Article 2.

ARREST, 16 februari 2012, Eremiášová en Pechová t. Tsjechië, persbericht - arrest - commentaar 1 - commentaar 2

Tsjechische autoriteiten verantwoordelijk voor dood van verdachte (Roma) die op de vlucht door raam van politiebureau sprong

Bescherming van verdachten – beveiliging politiebureaus – gebrekkig en niet onafhankelijk politieonderzoek naar feiten

The Court observed that, even if it were to accept that V.P. had killed himself in an attempt to escape, the obligation to protect the health and well-being of people in detention included the need to take reasonable measures to protect them from harming themselves. The very reason for V.P. being accompanied to the ground-floor toilet was that it had bars. Even though the police officers were therefore apparently aware of the risk that V.P. might try to escape, on accompanying him back to the second floor he was not wearing hand-cuffs and, only held in a loose grip by one of the police officers, managed to jump out of the window between the first and second floor where there were no bars. While it would be excessive to expect authorities to put bars on every police station window, the police officers should nonetheless have taken more care to minimise the risk of V.P. jumping. On the assumption that V.P.'s death was the result of him trying to escape; the Court therefore held that there had been a violation of Article 2.

[Terug naar INHOUDSOPGAVE](#)

VERBOD VAN FOLTERING (ART. 3)

ARREST – 28 februari 2012 – Samaras e.a. t. Griekenland – persbericht - arrest

Detentieomstandigheden in Griekse gevangenis in strijd met artikel 3 EVRM

&

ARREST – 28 februari 2012 - Melnītis t. Letland – persbericht - arrest

Klachtprocedure over detentieomstandigheden in Letland was niet effectief

&

ARREST, 23 februari 2012, Hirsi Jamaa e.a. t. Italië - **Grote Kamer - persbericht - arrest - commentaar 1 - commentaar 2 - commentaar 3**

Terugsturen van vreemdelingen naar Libië die vrezen voor schending van hun mensenrechten was in strijd met artikel 3 EVRM

The Court was aware of the pressure on States resulting from the increasing influx of migrants, which was a particularly complex phenomenon when occurring by sea, but observed that this could not absolve a State of its obligation not to remove any person who would run the risk of being subjected to treatment prohibited under article 3 in the receiving country. Noting that the situation in Libya had deteriorated after April 2010, the Court decided to confine its examination of the case to the situation prevailing in Libya at the material time. It noted that the disturbing conclusions of numerous organisations regarding the treatment of clandestine immigrants were corroborated by the report of the Committee for the Prevention of Torture (CPT) of 2010.

The Court, considering that the fact that a large number of irregular immigrants in Libya had found themselves in the same situation as the applicants did not make the risk concerned any less individual, concluded that by transferring the applicants to Libya the Italian authorities had, in full knowledge of the facts, exposed them to treatment proscribed by the Convention. The Court thus concluded that there had been a violation of Article 3.

The Court concluded that when the applicants were transferred to Libya, the Italian authorities had known or should have known that there were insufficient guarantees protecting them from the risk of being arbitrarily returned to their countries of origin. That transfer accordingly violated Article 3.

Nieuwsbrief van het gerechtshof Amsterdam no. 3 (maart 2012)

Commentaar naar aanleiding van dit arrest: "A very important judgment, upholding the absolute nature of the non-refoulement principle in the face of new ways of controlling migration flows by European states. Literally pushing back the problem further from a state's territory does not change that state's human rights obligations." – [Antoine Buyse](#)

&

"This was the first case where the court had found that Article 4 of Protocol 4 applied to a case involving a removal carried out outside national territory. It had to take account of the internal consistency and harmony of the provisions of the Convention." – [Henry Oliver](#)

ARREST, 23 februari 2012, G. t. Frankrijk, persbericht - arrest

Gedetineerden met een ernstige geestelijke stoornis moeten de mogelijkheid krijgen om in een psychiatrische inrichting te worden behandeld

The Court referred to its judgment of 20 January 2009 in [Sławomir Musiał v. Poland](#) (no. 28300/06) in which it had held that the placement of prisoners suffering from severe, chronic mental disorders, including schizophrenia, in establishments not suitable for incarceration of the mentally ill raised a serious issue under the Convention. The lack of specialised treatment, and in particular of constant psychiatric supervision, combined with inappropriate physical conditions of detention, amounted to inhuman and degrading treatment.

The Court observed that the applicant had been treated frequently and had received medical treatment and care while in detention. He had been placed in the psychiatric unit of the prison as soon as his condition ceased to be compatible with ordinary imprisonment. Hence, he had been admitted to the unit on more than twelve occasions for periods of a few weeks at a time, alternated with spells as an ordinary prisoner. His compulsory admission to hospital had been ordered on seven occasions when his state of anxiety had been incompatible with detention even in the prison psychiatric unit. This had prevented incidents that might have endangered his physical and mental safety and the safety of others. However, the applicant's extreme vulnerability had called for measures to be taken that would not aggravate his mental state. His numerous moves between ordinary prison and hospital had prevented precisely that aim from being achieved. Accordingly, the Court held that the applicant had been subjected to inhuman and degrading treatment in breach of Article 3.

&

ARREST, 16 februari 2012, Savin t. Oekraïne, persbericht - arrest - commentaar

Marteling van getuige die onrechtmatig werd vastgehouden

It was not in dispute between the parties that Mr Savin had been ill-treated by the police officer in October 1999. In assessing the treatment to which he had been subjected during his two-day police custody, the Court referred to the findings of the domestic investigation culminating in the court decisions finding the officer guilty. It had been established that he had tied Mr Savin's hands behind his back and had subjected him to extensive beating to the head and that the aim of the ill-treatment had been to coerce him into confessing to a criminal offence. The Court further attached weight to the medical experts' findings according to which Mr Savin's disability was a direct result of the ill-treatment. Those findings were sufficient for the Court to conclude that he had been tortured, in violation of Article 3.

&

ARREST, 14 februari 2012, Valyayev t. Rusland, persbericht - arrest

Onvoldoende onderzoek door autoriteiten naar gestelde marteling van gedetineerde door Russische politie

The Court observed that the forensic report had established abrasions on Mr Valyayev's abdomen and wrists and had indicated that these injuries dated back to a point in time when he had been in detention. That report, together with the medical records from the hospital which documented that Mr Valyayev had sought medical help following his release from the detention centre, added weight to his account of the injuries. His injuries and the

Nieuwsbrief van het gerechtshof Amsterdam no. 3 (maart 2012)

date he incurred them were also supported by the letter from his cellmate to the prosecutor's office. The Court thus considered it established that he sustained the injuries while in detention. Neither the authorities conducting the inquiry nor the Government had explained the origin of these injuries. The Government had further not contested the authenticity of the letter by a co-detainee which confirmed Mr Valyayev's account of his beatings. The Government had therefore not established that his injuries had been caused otherwise than - entirely, mainly, or partly - by the treatment he had sustained while in police custody. The Court concluded that he had been beaten up by the police. The Court was further persuaded that the acts of physical violence inflicted on him, given its duration, its brutality and its purpose – to make him confess – amounted to torture. There had accordingly been a violation of Article 3.

&

ARREST, 7 februari 2012, Cara-Damiani t. Italië, persbericht - arrest - commentaar

Detentie van gehandicapte in ongeschikte ruimte in strijd met artikel 3 EVRM

Gedetineerden – handicap – medische zorg - positieve verplichting lidstaat – bewegingsvrijheid – extra beveiligde inrichting

The Court reiterated that in respect of persons deprived of their liberty Article 3 imposed a positive obligation on States to ensure that detainees were given appropriate medical treatment which, whilst it did not have to meet the standards of the best medical establishments available outside prison, was comparable to that which the authorities had undertaken to make available to the population generally. The Court noted that Mr Cara-Damiani had had to wait a long time before being granted hospital detention, that the doctors had systematically observed that prison was incompatible with the applicant's condition and that the authorities had failed to take action in that regard. The Court observed that the applicant's prolonged detention in an establishment where he could not move about independently and had not received appropriate medical treatment had reached a level of seriousness that amounted to inhuman and degrading treatment in breach of Article 3.

[Terug naar INHOUDSOPGAVE](#)

RECHT OP VRIJHEID EN VEILIGHEID (ART. 5)

ARREST, 23 februari 2012, Creangă t. Roemenië - **Grote Kamer - persbericht - arrest**

Geen wettelijke basis voor hechtenis van politieambtenaar tegen wie corruptieonderzoek liep

The Court had to determine whether Mr Creangă had been deprived of his liberty "in accordance with a procedure prescribed by law" within the meaning of Article 5 § 1. Mr Creangă had been summoned to appear before the NAP to make a statement in the context of a criminal investigation, without having been given any further information. At 12 noon the prosecutor had informed him that criminal proceedings had been opened against him. The Court considered that, from that moment, the prosecutor had had sufficiently strong suspicions to justify depriving the applicant of his liberty for the purpose of the investigation and that Romanian law provided for the measures to be taken in that regard. However, the prosecutor had decided only at a very late stage, towards 10 p.m., to place him in pre-trial detention. Accordingly, Mr Creangă's deprivation of liberty on 16 July 2003, at least from 12 noon to 10 p.m., had had no basis in domestic law and had breached Article 5 § 1.

The Court observed that the suspicions against the applicant had been based on facts and evidence in the case file suggesting that he could have committed the offences in question. The risk that Mr Creangă, as a police officer, might exert an influence on individuals who were due to be questioned had been a relevant and sufficient reason to justify his pre-trial detention. Reiterating the reasons set out in the Chamber judgment, the Court considered that the deprivation of liberty had been justified and that there had therefore been no violation of Article 5 § 1.

[Terug naar INHOUDSOPGAVE](#)

RECHT OP EEN EERLIJK PROCES (ART. 6)

ARREST, 16 februari 2012, Tourisme d'affaires t. Frankrijk, [persbericht](#) - [arrest](#) - [commentaar](#)

Weigering van nieuw middel in cassatie niet in strijd met *fair hearing*

Nationaal procesrecht – nieuw cassatiemiddel – rechtskundige bijstand - geen beoordelingsfout

While the right to a fair hearing implied that the claims and observations of the parties had to be heard and duly examined by the competent court, the Court reiterated that it was not its task, in exercising its power of review, to take the place of the domestic courts, to whom it fell to assess the facts and apply the domestic law. The Court's role was confined to ascertaining whether the effects of such interpretation were compatible with the Convention.

In the applicant company's case the Court observed that it was called upon to determine whether the Court of Cassation, in its judgment of 17 September 2009, had not examined a ground of appeal raised by the applicant or whether it had assessed the relevance of the ground of appeal before deciding to reject it. While the Court of Cassation's finding that the ground of appeal was new had called for more detailed reasons to be given in order to elucidate the decision for members of the public, the Court considered that, in the circumstances of the case and despite its brief reasoning, the Court of Cassation had not erred manifestly in finding that the ground of appeal submitted by the applicant raised a new issue and was therefore inadmissible. In the Court's view, it was apparent from the Court of Cassation judgment that the ground of appeal in question had been studied in the context of an overall examination of the legal issues raised by the applicant company and that the Court of Cassation had conducted an effective assessment of the case file, referring expressly to the Court of Appeal judgment and the applicant's submissions.

The Court further noted that the applicant company had been assisted by counsel throughout the proceedings and, before the Court of Cassation, by a lawyer specializing in appeals on points of law. It was common practice, where a ground of appeal was liable to be declared inadmissible, for the parties to be informed in advance and allowed to submit observations in that regard. The applicant company did not allege that the relevant report had not been sent to its lawyer practising in the Conseil d'Etat and the Court of Cassation, or that the preparatory paper in question had omitted to mention that the second limb of the ground of appeal was likely to be declared inadmissible as raising a new issue.

Consequently, the Court held that, in finding that the ground of appeal in question raised a new issue and was therefore inadmissible, the Court of Cassation had not committed a manifest error of assessment, nor had it placed excessive restrictions on the applicant company's right of access to a court.

Commentaar naar aanleiding van dit arrest: "Le refus d'examiner un moyen en cassation au motif qu'à ce stade, il s'agit d'un « moyen [...] nouveau mélangé de fait et de droit » ne viole pas le droit à un procès équitable (Art. 6). Cette issue contentieuse témoigne d'une conception relativement souple de la Cour européenne des droits de l'homme en ce qui concerne tant l'exigence d'un examen juridictionnel effectif des prétentions des parties que celle, corrélative, de motivation de la décision de justice." - [CPDH](#)

ARREST, 14 februari 2012, Arras e.a. t. Italië, [persbericht](#) - [arrest](#)

Wijziging van wetgeving strekkende tot beïnvloeding van de uitkomst van rechterlijke procedures over pensioenaanspraken. Geen equality of arms.

The problem raised in the applicants' case was fundamentally that of a fair trial, and the Court considered that State's responsibility had been engaged both in its legislative capacity, as affecting the judicial outcome of the dispute, and in its capacity as a judicial authority where the right to a fair trial was violated, including in private law cases between private individuals. The enactment of Law no. 243/04 in reality determined the substance of the disputes and its application by the various ordinary courts made it pointless for an entire group of individuals in the applicants' position to carry on with the litigation. Consequently it could not be said that there had been equality of arms between the two private parties as the State had found in favour of one of the parties when it had enacted the impugned legislation. The Court reiterated that only compelling reasons of general interest could justify the interference by the legislature with the administration of justice. While the harmonisation of the pension

Nieuwsbrief van het gerechtshof Amsterdam no. 3 (maart 2012)

system could be accepted as a reason of some general interest, it was not compelling enough to overcome the dangers inherent in the use of retrospective legislation. In the absence of such a reason, capable of justifying the legislative interference which applied retroactively and determined the outcome of the pending proceedings between private individuals, the Court concluded that there had been a violation of Article 6 § 1.

&

BESLISSING, 10 februari 2012, Balan t. Moldavië, persbericht - beslissing

Wijziging wetgeving in Moldavië na uitspraak EHRM in 2009 (Olaru t. Moldavië).

Verbetering van tenuitvoerlegging civiele vonnissen. Moldavische klager die wetswijziging onvoldoende effectief acht en rechtszaak in Moldavië niet wil afwachten is niet-ontvankelijk in Straatsburg.

The applicant, while disputing the effectiveness of the new remedy, had not submitted that it had not been available to him. The Court indeed noted that he had been entitled to bring his claims to domestic courts in accordance with Law no. 87. The Court noted that the new remedy had become available only after the introduction of Mr Balan's application with the Court. While the Court might exceptionally decide, for the sake of fairness and effectiveness, to conclude its proceedings in certain cases of this kind by a judgment, as a matter of principle, all new cases introduced after the Olaru pilot judgment and falling under Law no. 87 had to be submitted to the Moldovan courts in the first place. However, the Court's position might be subject to review in the future depending, in particular, on the domestic courts' capacity to establish consistent case-law under Law no. 87 in line with the Convention requirements and to provide evidence that the new remedy was effective in practice.

The Court was satisfied that going back to the domestic courts did not constitute an excessive burden for Mr Balan and for other applicants in a similar position as the duration of the first instance procedure was limited to a maximum of three months, and the number of appeals to one, and given that no court fees were applied. The Court concluded that Mr Balan had not instituted the new domestic remedy in Moldova, as he had been required, and therefore rejected his application for non-exhaustion of domestic remedies (Article 35 §§ 1 and 4 of the Convention).

&

ARREST, 9 februari 2012, Kinský t. Tsjechische Republiek, persbericht - arrest

Politieke bemoeienis met restitutie van eigendommen, aan erven van vermeende Nazi's, waarmee miljarden euro's gemoed zijn was in strijd met recht op fair trial

Civiele procedure – politieke uitlatingen in media tijdens procedure - beïnvloeding van rechters - monitoring van betrokken rechters door regering - schijn van partijdigheid rechters - Misbruik van strafvorderlijke bevoegdheden

The Court could understand that the media and politicians had been interested in the issue of returning property confiscated before 1990 by way of civil proceedings, as success of those actions could have resulted in the restitution of property worth billions of euros not only to Mr Kinský but also to many other people. The Court therefore agreed with the Czech Government that the politicians' meetings to find solutions to the situation was legitimate and could as such not raise any issue under the Convention. However, the Minister of Culture had clearly shown his stance in those types of cases. It was moreover worrying that another high-ranking politician had linked Mr Kinský to Nazis and had stated that he would do anything he could to prevent him and others in his position from succeeding. Both of those statements had been directly aimed at the judges deciding the cases.

While the Court saw no reason to speculate about what effect such interventions might have had on the course of the proceedings, it nevertheless observed that the statements had been made before the first-instance decision in the present case and that after 2003 none of Mr Kinský's actions had been successful. In those circumstances, his concerns as to the independence and impartiality of the tribunals had not been unreasonable. The Court underlined that any attempt to criminalise the exercise of the rights of a litigant in civil law disputes, especially in proceedings where the State acted as the adverse party, ran counter to the right to a fair trial. In view of those considerations, the Court concluded that, taken as a whole, the proceedings had not satisfied the requirements of a fair trial, in violation of Article 6 § 1.

FAMILIELEVEN/PRIVACY (ART. 8)

ARREST, 23 februari 2012, Trosin v. Oekraïne, persbericht - arrest

Streng beperking aan ontvangen familiebezoek in detentie onterecht

As regards the question of whether the interference had been necessary in a democratic society, the Court noted that the relevant provisions of Ukrainian law imposed automatic restrictions on the frequency and length of visits for all life prisoners. The provisions did not offer any flexibility for determining whether severe limitations were appropriate or necessary in each individual case. In Mr Trosin's case, the Court did not discern any specific circumstances which would have made it necessary to limit the meetings with his family to once every six months for a period of more than four years. Following the amendment of the relevant law, more frequent visits were allowed, but the restrictions on the number of visits were still automatically applied to all life prisoners without assessing their necessity in the light of each prisoner's particular situation.

&

ARREST, 21 februari 2012, Karrer t. Roemenië, persbericht - arrest

Onderzoek naar ontvoering kind door Roemeense rechter was te traag

The Court then observed that the Romanian courts' assessment of the child's best interests had been based on an expired restraining order, which had been issued in Austria in February 2008 for a period of three months and which had not been renewed. In addition, the Salzburg District Court judgment of November 2008, awarding sole custody to Mr Karrer, had been set aside on the sole ground that it had been delivered after Alexandra's mother had left for Romania with the child. Furthermore, in assessing the child's best interests, the Romanian courts had not referred to the child's current family situation or to other elements of a psychological, emotional, material or medical nature. Apparently, no attempt had been made to analyse the implications of Alexandra's possible return to Austria.

Although the Romanian Ministry had regularly updated their Austrian counterpart on the status of the domestic proceedings, Mr Karrer had neither been heard by the Romanian courts nor been able to present written submissions in the domestic court proceedings. The Court, observing that the file before the Romanian courts had contained controversial evidence, found that Mr Karrer should have been given the opportunity to present his case either directly or through written submissions, as that had been of paramount importance for ensuring the fairness of the decision-making process.

Finally, the Court recalled that matters related to the reunification of children with their parents had to be handled swiftly, as the passage of time could have irreparable consequences on the relationship. In that connection, even if the Court were to accept that the six-week time limit set forth under the Hague Convention was not to be interpreted strictly, it found that that time limit had been largely exceeded in the proceedings before the Romanian courts. Those proceedings had lasted 11 months in all and the Romanian Government had not given any satisfactory explanation for that delay. There had, therefore, been a violation of Article 8.

&

Arrest 14 februari 2012, A.M.M. t. Roemenië, persbericht - arrest

Procedure voor Roemeense rechter schoot tekort bij vaststellen vaderschap ten behoeve van minderjarig kind

The Court observed that domestic law did not provide for any measure by which a third party could be required to undergo a paternity test. This could reflect the need to protect third parties by ruling out the possibility of their being forced to undergo medical tests of whatever kind. In the Government's submission, the courts, in giving their decision, could take into account the fact that one of the parties had sought to prevent certain facts from being established. In the applicant's case the courts had not drawn any inferences from Z.'s refusal to cooperate. The domestic courts had not struck a fair balance between the child's right to have his interests safeguarded in

the paternity proceedings and the right of his putative father not to take part in the proceedings or to refuse to undergo a paternity test. The Court therefore held that there had been a violation of Article 8.

ARREST, 14 februari 2012, Hardy en Maile t. Verenigd Koninkrijk, [persbericht](#) - [arrest](#) - [commentaar](#)

De bouw van twee containers voor de opslag van vloeibaar gas was niet in strijd met recht op familieleden klagers. Voorbereidingsprocedure met voldoende waarborgen omkleed. Niet aangetoond of gebleken dat zij relevante informatie over milieurisico's niet hebben gekregen.

The Court found in particular that there had been a coherent and comprehensive legislative and regulatory framework governing the activities in question and that extensive reports and studies had been carried out in respect of the proposed LNG terminals. The planning and hazardous substances authorities as well as the domestic courts had been satisfied with the advice provided by the relevant authorities. The Court found that the national authorities had struck a fair balance between the different competing interests and had therefore fulfilled the British Government's obligation to secure the applicants' right to respect for their private lives and homes.

The Court found that a great deal of information had been voluntarily provided to the public by the relevant authorities and the developers of the projects. The applicants had failed to demonstrate that any substantive documents had not been disclosed to them. In any event, in respect of any information which they alleged had not been provided, they had access to a mechanism established by law to allow them specifically to seek particular information, a mechanism which they had employed successfully. The Court was thus satisfied that the authorities had provided information as required by Article 8 and that there was an effective and accessible procedure by which the applicants could seek any further relevant and appropriate information should they so wish.

&

ARREST, 14 februari 2012, Antwi e.a. t. Noorwegen, [persbericht](#) - [arrest](#) - [commentaar](#)

Uitzetting en verbod om binnen 5 jaar terug te keren van vreemdeling die zich verblijf en werk verschaft in Noorwegen met vals paspoort en geboortakte. Familieleden met echtgenote en dochter. Geen strijd met artikel 8 EVRM.

The Court noted that Mr Antwi had obtained work and residence permits on the basis of a forged passport and birth certificate which he had received in 1998 after presenting himself for someone else. Therefore, his stay in Norway had been unlawful at any given point in time. The Court concluded that the Norwegian authorities had not acted arbitrarily or otherwise transgressed the margin of appreciation which should be accorded to them in this area. They had struck a fair balance between the public interest in ensuring effective immigration control and the applicants' need that Mr Antwi be able to remain in Norway. Accordingly, Mr Antwi's expulsion from Norway with a five-year re-entry ban would not violate Article 8.

&

ARREST, 14 januari 2012, Romet t. **Nederland, [persbericht](#) - [arrest](#) - [commentaar](#)**

Identiteitsfraude. Klager deed wel aangifte van vermissing rijbewijs maar vroeg geen nieuw rijbewijs aan. Derden hebben 1737 motorvoertuigen op zijn naam gesteld. Klager verloor uitkering en werd aansprakelijk gehouden voor verkeersboetes van derden. Volgens het hof hadden Nederlandse autoriteiten rijbewijs ongeldig moeten verklaren nadat aangifte was gedaan van vermissing.

The Court observed that the failure to invalidate Mr Romet's driving license as soon as he reported it missing, which made abuse of his identity by other people possible, was an "interference" with his private life which fell within the scope of Article 8. Mr Romet had reported his driving license stolen on 3 November 1995. Yet, the authorities had invalidated it only in March 1997 when they had issued him with a replacement. After that date, apparently, no further vehicles had been unlawfully registered in his name. Consequently, the authorities had not acted swiftly to deprive the driving license of its usefulness as an identity document. Neither had they satisfied the Court that they could not have done so immediately after Mr Romet had reported his driving license missing. Accordingly, there had been a violation of Article 8.

[Commentaar naar aanleiding van dit arrest: "Blijft natuurlijk de vraag staan wat het EHRM hier eigenlijk](#)

[Nieuwsbrief van het gerechtshof Amsterdam no. 3 \(maart 2012\)](#)

mee te maken heeft. Bevat het EVRM een recht op een schoon kentekenregister? Nee. Het EHRM verschaft zich toegang via artikel 8 EVRM, het recht op private life. Hoe dat past in de lijn van de jurisprudentie kan ik niet heel goed beoordelen. Maar het doet in ieder geval denken aan de zaken die de laatste tijd veel kritiek uitlokken. Die zal dan hier ook wel over losbranden. In de tussentijd moet Nederland Romet 9000 euro overmaken. En sinds 1 oktober 2006 is aangifte van vermissing of diefstal van een rijbewijs al een reden om de geldigheid ervan in te trekken." [Publiekrecht en Politiek](#)

ARREST, 7 februari 2012, Von Hannover t. Duitsland (no. 2), Grote Kamer, persbericht - arrest - commentaar 1 - commentaar 2 - commentaar 3 - commentaar 4 - commentaar 5 - commentaar 6

Berichtgeving over privélevens van publieke personen. Acceptabel mits in algemeen belang en in balans met hun recht op privacy

The Court observed that following its 2004 judgment in Caroline von Hannover v. Germany, the German Federal Court of Justice had made changes to its earlier case-law. In particular, it had stated that it was significant whether a report in the media contributed to a factual debate and whether its contents went beyond a mere desire to satisfy public curiosity. The Federal Court of Justice had noted that the greater the information value for the public the more the interest of a person in being protected against its publication had to yield, and vice versa, and that the reader's interest in being entertained generally carried less weight than the interest in protecting the private sphere. The German Federal Constitutional Court had confirmed that approach. The fact that the German Federal Court of Justice had assessed the information value of the photo in question – the only one against which it had not granted an injunction – in the light of the article that was published together with it could not be criticised under the Convention.

The Court could accept that the photo, in the context of the article, did at least to some degree contribute to a debate of general interest. The German courts' characterisation of Prince Rainier's illness as an event of contemporary society could not be considered unreasonable. It was worth underlining that the German courts had granted the injunction prohibiting the publication of two other photos showing the applicants in similar circumstances, precisely on the grounds that they were being published for entertainment purposes alone. Furthermore, irrespective of the question to what extent Caroline von Hannover assumed official functions on behalf of the Principality of Monaco, it could not be claimed that the applicants, who were undeniably very well known, were ordinary private individuals. They had to be regarded as public figures. The German courts had concluded that the applicants had not provided any evidence that the photos had been taken in a climate of general harassment, as they had alleged, or that they had been taken secretly. In the circumstances of the case, the question as to how the pictures had been taken had required no more detailed examination by the courts, as the applicants had not put forward any relevant arguments in that regard.

In conclusion, the German courts had carefully balanced the right of the publishing companies to freedom of expression against the right of the applicants to respect for their private life. In doing so, they had explicitly taken into account the Court's case-law, including its 2004 judgment in Caroline von Hannover v. Germany. There had accordingly been no violation of Article 8.

Commentaar naar aanleiding van dit arrest: "Both decisions will be welcomed by the media as confirming their right to report on the activities of celebrities when relevant to "a debate of general interest", a concept which appears to have been given a more generous interpretation than has sometimes been the case in the past." [5RB](#)

[Terug naar INHOUDSOPGAVE](#)

VRIJHEID VAN MENINGSUITING (ART. 10)

ARREST, 21 februari 2012, Tuşalp t. Turkije, persbericht - arrest

Turkse journalist werd ten onrechte veroordeeld tot geldboete voor beledigende publicaties over premier

It was true that Mr Tuşalp had used a satirical style to convey his strong criticism. In that context, the Court underlined that the protection of Article 10 was applicable not only to information or ideas that were favourably received but also to those which offended, shocked or disturbed. Consequently, the Court could not find that the strong remarks highlighted by the Turkish courts could be construed as a gratuitous personal attack against the Prime Minister. There was moreover nothing in the case file to suggest that the articles had had any effect on Mr Erdoğan's political career or his professional or private life.

In that light, the Court found that the Turkish courts had failed to establish convincingly any pressing social need for putting the Prime Minister's personality rights above Mr Tuşalp's rights and the general interest in promoting the freedom of the press where issues of public interest were concerned. The judgments against Mr Tuşalp had therefore been disproportionate to the legitimate aim pursued. The amount of compensation he had been ordered to pay together with the publishing company was significant, and such sums could deter others from criticising public officials and limit the free flow of information and ideas. There had accordingly been a violation of Article 10.

Commentaar naar aanleiding van dit arrest: "Finally, this judgment must be placed in the broader context of the worrying series of violations of Article 10 by Turkey, now symbolised by the Turkish Prime Minister successfully taking defamation proceedings against a journalist to curtail press criticism, with the Turkish courts again blatantly failing to apply the Court's case law on criticising political figures (see Committee of Ministers' Resolution (2008) [here](#), and the Commissioner for Human Rights' Report (2011) [here](#)). It is to be hoped that judgments such as Tuşalp will provide sufficient guidance to the Turkish courts on adequate application of Article 10 principles, with a consequent strengthening of press freedom in Turkey. In the most recent ranking by Reporters Without Borders Turkey is at number 148, in the neighbourhood of Russia, Philippines, Democratic Republic of Congo, Afghanistan, Pakistan, Iraq, Libya, Uzbekistan and Saudi Arabia. A very awkward situation for a country that has been a member for 60 years of the Council of Europe and of the European Convention on Human Rights." – [Strasbourg Observers](#)

ARREST, 9 februari 2012, Vejdeland t. Zweden, persbericht - arrest - commentaar 1 - commentaar 2 - commentaar 3 - commentaar 4 - commentaar 5 - commentaar 6

Strafrechtelijke veroordeling van klagers voor het verspreiden van kwetsende folders was niet in strijd met hun vrijheid van meningsuiting

Verspreiding folders op scholen – opdringen van opvattingen aan minderjarigen - negatieve bewoordingen folders ('afwijkend sexueel gedrag', 'vernietigend moreel effect op samenleving', 'verantwoordelijk voor HIV en AIDS') - onnodig kwetsend

The applicants were convicted of agitation against a national or ethnic group in accordance with the Swedish Penal Code. The Court therefore considered that the interference with their freedom of expression had been sufficiently clear and foreseeable and thus "prescribed by law" within the meaning of the Convention. The interference had served a legitimate aim, namely "the protection of the reputation and rights of others" (Article 10 § 2).

The Court agreed with the Supreme Court that, even if the applicants' objective to start a debate about the lack of objectivity of education in Swedish schools had been an acceptable aim, regard had to be paid to the

Nieuwsbrief van het gerechtshof Amsterdam no. 3 (maart 2012)

wording of the leaflets. According to the leaflets, homosexuality was a “deviant sexual proclivity”, had “a morally destructive effect” on society and was responsible for the development of HIV and AIDS. The leaflets further alleged that the “homosexual lobby” tried to play down paedophilia. These statements had constituted serious and prejudicial allegations, even if they had not been a direct call to hateful acts. The Court stressed that discrimination based on sexual orientation was as serious as discrimination based on “race, origin or colour”.

While acknowledging the applicants’ right to express their ideas, the Supreme Court had found that the leaflets’ statements had been unnecessarily offensive. It had further emphasised that the applicants had imposed the leaflets on the pupils by leaving them on or in their lockers. The Court noted that the pupils had been at an impressionable and sensitive age and that the distribution of the leaflets had taken place at a school which none of the applicants attended and to which they did not have free access.

Three of the applicants were given suspended sentences combined with fines ranging from approximately EUR 200 to EUR 2,000, and the fourth applicant was sentenced to probation. The Court did not find these penalties excessive in the circumstances as the crime of which they had been convicted had carried a penalty of up to two years’ imprisonment. The Court therefore considered that the interference with the applicants’ exercise of their right to freedom of expression had reasonably been regarded by the Swedish authorities as necessary in a democratic society for the protection of the reputation and rights of others. The Court concluded that there had been no violation of Article 10.

Commentaren naar aanleiding van dit arrest: “Many of us are prepared to go to jail for the truth's sake. The people must know the truth and the consequences that go with their decision to disregard the truth as told by God in His Word. Their judgment is as certain as the decisions they make. May God grant them vision to see their error in promoting the abnormal.” - [Hilary White](#)

&

“I agree with Judges Judkivska and Villiger that statements that stereotype and invite discrimination against disadvantaged groups are a matter of concern to all of us, not just the group in question. Not for the first time I think that the Court passes too easily over the question of what kind of legitimate aim is served by a State’s action. Don’t get me wrong: in this instance I agree with the Swedish Government and with the Court, but it would have been good to see more thorough reasoning on this point.” – [Alexandra Trimmer](#)

ARREST, 7 februari 2012, Axel Springer AG t. Duitsland, Grote Kamer, persbericht - arrest - commentaar 1 - commentaar 2 - commentaar 3

Berichtgeving over privélevens van publieke personen. Acceptabel mits in algemeen belang en in balans met hun recht op privacy

It was undisputed between the parties that the German courts’ decisions had constituted an interference with Springer’s right to freedom of expression under Article 10. It was further common ground that the interference was prescribed by German law and that it had pursued a legitimate aim, namely the protection of the reputation of others.

As regards the question whether the interference had been necessary in a democratic society, the Court noted that the articles in question, about the arrest and conviction of the actor, concerned public judicial facts, of which the public had an interest in being informed. It was in principle for the national courts to assess how well known a person was, especially where that person, as the actor concerned, was mainly known at national level. The court of appeal had found that, having played the role of a police superintendent over a long period of time, the actor was well known and very popular.

The Court thus considered that he was sufficiently well known to qualify as a public figure, which reinforced the public’s interest in being informed of his arrest and the proceedings against him. While the Court could broadly agree with the German courts’ assessment that Springer’s interest in publishing the articles was solely due precisely to the fact that it was a wellknown actor who had committed an offence – which would not have been reported on if committed by a person unknown to the public – it underlined that the actor had been arrested in public at the Munich beer festival. The actor’s expectation that his private life would be effectively

Nieuwsbrief van het gerechtshof Amsterdam no. 3 (maart 2012)

protected had furthermore been reduced by the fact that he had previously revealed details about his private life in a number of interviews.

According to a statement by one of the journalists involved, the truth of which had not been contested by the German Government, the information published in the *Bild* in September 2004 about the actor's arrest had been obtained from the police and the Munich public prosecutor's office. It therefore had a sufficient factual basis, and the truth of the information related in both articles was not in dispute between the parties.

Nothing suggested that Springer had not undertaken a balancing exercise between its interest in publishing the information and the actor's right to respect for his private life. Given that Springer had obtained confirmation of the information conveyed by the prosecuting authorities, it did not have sufficiently strong grounds for believing that it should preserve the actor's anonymity. It could therefore not be said to have acted in bad faith. In that context, the Court also noted that all the information revealed by Springer on the day on which the first article appeared was confirmed by the prosecutor to other magazines and to television channels.

The Court noted, moreover, that the articles had not revealed details about the actor's private life, but had mainly concerned the circumstances of his arrest and the outcome of the criminal proceedings against him. They contained no disparaging expression or unsubstantiated allegation, and the Government had not shown that the publication of the articles had resulted in serious consequences for the actor. While the sanctions imposed on Springer had been lenient, they were capable of having a chilling effect on the company. The Court concluded that the restrictions imposed on the company had not been reasonably proportionate to the legitimate aim of protecting the actor's private life.

There had accordingly been a violation of Article 10.

Commentaar naar aanleiding van dit arrest: "The most significant aspect of this judgment is the reaffirmation by the Grand Chamber that the Court requires only "strong reasons" to substitute its view for those of the domestic courts where a balancing exercise between Article 10 and 8 has been undertaken. The dissenting judges disagreed with such an approach, on the basis that it resulted in the European Court acting as a "fourth instance" court. The dissent was of the view that as the German courts had not applied the relevant criteria in a "manifestly unreasonable" way, there had thus been no violation of Article 10." - [Rónán Ó Fathaigh](#)

BESLISSING, 7 februari 2012, Seckerson en The Times Newspapers Limited t. Verenigd Koninkrijk, persbericht - beslissing - commentaar

Boete voor jurylid en dagblad voor onthulling van geheime beraadslagingen jury was niet in strijd met vrijheid van meningsuiting

Juryrechtspraak – absolute geheimhouding beraadslagingen – vertrouwen in juryrechtspraak – gezag rechtspraak

The Court recalled that freedom of expression was one of the essential foundations of a democratic society and that in that context the safeguards guaranteed to the press were particularly important. However, Article 10 of the European Convention on Human Rights did not guarantee a wholly unrestricted freedom of expression to the press, even with respect to press coverage of matters on serious public concern.

As to whether the disclosures by the applicants in the case offended against the secrecy of the jury deliberations, the Court first observed that it was not being asked to examine the rule in circumstances involving a conviction for research into jury methods or in a case where the interests of justice could be said to require the disclosure of the jury's deliberations. It noted that the published comments had revealed the opinions of the majority 10 jurors in the childminder's case at an early stage of a long deliberation, had revealed Mr Seckerson's assessment of their opinions and statements and had disclosed their approach to the evidence in the case.

The Court was satisfied that these disclosures had breached the secrecy of jury deliberations. Consequently, the UK courts' finding the applicants guilty of contempt of court, the imposition of the fines on both applicants, and the award of costs against the second applicant had been proportionate to the legitimate aim of maintaining the authority and impartiality of the judiciary, and necessary within the meaning of the Convention. The Court decided to join the applications and declared them inadmissible.

ARREST, 2 februari 2012, Růžový Panter, t. Tsjechië, arrest – commentaar 1 - commentaar 2

Onderzoeksjournalistiek – belastingontduiking - smaadschrift – schadevergoeding – beperking voorzien bij wet – doelcriterium – beperking noodzakelijk in een democratische samenleving

The applicant is an association domiciled in Prague, the aim of which is to fight corruption in public administration. On 4 October 2004, it published a press release on its website relating to light heating oils (referred to as LTO), a case concerning massive tax evasion which had received widespread media attention. The press release was in the form of a summons addressed to an MP and Vice-President of the Chamber of Deputies, who subsequently became Interior Minister and who was invited to clarify his relationship with certain people. Relying in particular on Article 10 (freedom of expression), the association complained that the damages it had been ordered to pay for having published a press release containing allegedly defamatory remarks constituted a violation of its right to freedom of expression. No violation of Article 10

Terug naar [INHOUDSOPGAVE](#)

RECHT OP EEN DAADWERKELIJK RECHTSMIDDEL (ART. 13)

ARREST, 2 februari 2012, I. M. t. Frankrijk, persbericht - arrest - commentaar

Asielzoeker (eerste aanvraag) had in versnelde procedure geen daadwerkelijk rechtsmiddel voor de beoordeling van zijn zaak

Asielrecht – subsidiariteit - daadwerkelijk rechtsmiddel – intensiteit van rechterlijke toetsing in asielzaken

The Court reiterated that in asylum and immigration cases it confined itself, in accordance with the subsidiarity principle, to verifying that the domestic procedures were effective and that they safeguarded human rights. The way in which States organised domestic remedies fell within their margin of appreciation; the necessary guarantees against arbitrary deportation could be afforded by the aggregate of remedies under domestic law, which could accordingly satisfy the requirements of Article 13 even if no single remedy by itself did so.

While the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 did not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant, the Court could not but conclude that, without its intervention, the applicant would have been deported to Sudan without his claims having been subjected to the closest possible scrutiny. He had not had an effective remedy in practice by which to assert his complaint under Article 3 of the Convention. The Court therefore held that there had been a violation of Article 13 taken together with Article 3.

Terug naar [INHOUDSOPGAVE](#)

EIGENDOMSRECHT (ART. 1 EP)

ARREST, 14 februari 2012, B. t. Verenigd Koninkrijk, arrest

Ook van klaagster, die een ernstige leerachterstand heeft, mocht worden verwacht dat zij formulieren voor een uitkering ten behoeve van haar kinderen juist had ingevuld.

Uitkering – terugvordering – discriminatie - proportionaliteit

The applicant, B., is a British national who was born in 1964 and lives in Middlesex. She has a severe learning disability. The case concerns her failure to report that her three children had been taken into public care meaning she continued to receive a higher rate of income support than she would otherwise have been entitled to. She was ordered to repay the amount wrongly received by means of a reduction of the benefits to which she continued to be entitled. B. essentially complains under Article 14 (prohibition of discrimination) and Article 1 of Protocol No. 1 (protection of property) that the law should have made allowance for her inability to appreciate the obligation to report a change in her circumstances.

Terug naar [INHOUDSOPGAVE](#)